

Серію «Фантастичні світи» засновано 2023 року

LEXI RYAN

THESE TWISTED BONDS

Copyright © 2022 by Ever After, LLC

Map copyright © 2021 by Aaron Stratten

Jacket and interior design by Andrea Miller

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Переклала з англійської Ірина Кобилінська

Художнє оформлення обкладинки і зрізів Анни Тучиної

Художнє редагування Warlock & Co

Раян, Лексі.

P12 Ці плутані зв'язки : роман : кн. 2 / Лексі Раян; пер. з англ. Ірина Кобилінська. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 504 с. — (Серія «Фантастичні світи»).

ISBN 978-617-8373-70-2.

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія).

Коли сестру Абриелли продали до світу фейрі, дівчина думала, що життя не може бути гіршим. Проте вона заплутується в небезпечному павутинні власних дій і рішень: закохується у двох принців, але не довіряє жодному з них. Все значно складніше, ніж думала Абриелла.

Немиловистий Двір на порозі громадянської війни. Водночас Брі не знає, на чий бік стати. Та й звідки їй знати, якщо вона саму себе більше не розуміє? Кожен вибір закінчується розбитим серцем. Тому Брі має віднайти внутрішні сили й прокласти власний шлях.

Вона вирушає в похмуру, захопливу, романтичну подорож, щоби віднайти відповіді. Однак що більше Фейрія розсипається на друзки, то очевиднішим стає пророцтво. Брі відведена особлива роль у долі магічного королівства, бай-дуже — подобається їй це чи ні.

удк 821.111(73)'06-312.4

ISBN 978-617-8373-70-2

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія)

ISBN 978-0-358-38658-2 (англ.)

© Кобилінська І. В., пер. з англ., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

За воротами замку сходить сонце, співають птахи, але Золотий палац оповитий пеленою ночі. *Моєї ночі. Моєї темряви. Моєї сили.*

Вивільняю магію разом зі своїм відчаєм, заманюючи в пастку тих, хто наважиться переслідувати мене. Темрява тягнеться за мною, ніби шлейф вишуканої весільної сукні. Але я нікому не наречена.

Я не дозволю їм обдурити мене красивою брехнею та маніпуляціями. Себастьян зрадив мене. Вони всі мене зрадили, але його лицемірство ранить найглибше. Чоловік, який мав би кохати й захищати, лише використав мене, щоб украсити корону Немиловистих.

Лють стугонить венами й живить мою силу.

Я біжу, навіть коли стежка під босими ногами стає кам'янистою й ріже їх до крові. Зосереджуюся на болю, радію, коли гравій впивається в мої підошви. Це єдине, що притлумляє інші почуття — муку й розчарування, які належать тому, кого я кохаю. Тому, з ким зв'язана назавжди. Тому, хто збрехав мені, хто зрадив мене.

Я не хочу його відчувати. Не хочу знати, що моя втеча розломила його серце навпіл, що втрата мене підкосила

Себастіана. Не хочу розуміти, що він потрапив у пастку власного обов'язку, чи досягти глибини його жалю. Проте я відчуваю все це. Через зв'язок між нашими душами я відчуваю його.

Себастіан зрадив мене заради корони й отримав, що хотів, а я стала тим, кого так довго зневажала. *Фейрі. Безсмертною.*

Я біжу, аж раптом здоровий глузд впивається в мене кігтями.

Я босоніж. У нічній сорочці. Так мені далеко не втекти, але я нізачо не дозволю їм мене впіймати.

Плутаючи сліди, повертаюся до загону. Коли вриваюся усередину, нажаханий конюх вибалушує очі. Його погляд прикутий до хвилі темряви, що насувається позаду мене, готова завдати удару.

Конюх — це молодісінський фейрі, з волоссям піщаного кольору, яскраво-блакитними очима та загостреними ельфійськими вухами. Я вже бачила його раніше, коли брала коня, щоби прокататися навколо палацу. Тоді ще думала, ніби тут я в безпеці, ще вірила, ніби любов Себастіана щира.

— Дай мені свої чоботи, — кажу, владно підвівши голову.

— Мої... мої... — він затинається, кидає швидкий погляд у бік палацу й темних руїн, які я залишила на своєму шляху.

— Твої чоботи! Негайно!

Не зводячи з мене великих стурбованих очей, він розшнуровує чоботи й кидає мені під ноги.

— Тепер коня, — наказую я, взуваючись.

Його чоботи трохи завеликі, але згодяться. Міцніше затягую шнурівки, туго зав'язую їх на щиколотках.

Хлопець знову зиркає на палац — з мене виривається нова хвиля сили, й ніч позаду пульсує від злості. Руки конюха тремтять, коли він виводить зі стайні білу кобилу.

— Щ-що відбувається, м-м-міледі?

Я ігнорую запитання й киваю на темний пояс із ножами на його талії:

— І ножі теж.

Він розстібає пояс, і той падає на долівку стайні. Швидким рухом я хапаю пояс за пряжку й обмотую навколо талії та, добряче затягнувши, застрибую на кобилу.

— Дякую, — кажу, але хлопець сахається мене, ніби боїться, що я прикінчу його цими самими ножами. Страх конюха залишає кислий присмак у моєму роті. То от ким я стала?

Ось ким мене зробив Себастіан.

Мені ніколи думати про це. Я пришпорюю кобилу й вилітаю зі стайні, вирівнююся в сідлі й зненацька відчуваю поштовх у грудях. Тілом розливається солодкий біль, що благає мене повернутися до палацу. *Повернутися до Себастіана.*

Крики котяться над галявиною. Мої нові, фейрівські, вуха вловлюють гул хаосу в замку: штовханину, крики, тупіт ніг, що біжать до мене.

Крики ближчають. Моя магія вислизнула. Моя темрява послабила хватку.

Я всаджую шпори в боки кобили. Вона стає дибки й мчить щосили, доки я тримаюся так міцно, як тільки можу.

Повернись.

Я не чую слів: я відчуваю їх і біль, що обпікає груди та пробирає до кісток.

Ти мені потрібна. Повернись до мене.

Нагадування про мій зв'язок із Себастіаном змушує мене гнати коня ще швидше. Я не знаю, чи зможу втекти, чи зможу лише відстанню притлумити його страждання й душевний біль, але планую спробувати.

— Мені потрібна кімната на ніч, — кажу барменці за стійкою в занехаяному заїжджому дворі. Мій голос звучить як розбите скло, а кожен м'яз у тілі кричить від втоми.

Не знаю, де я і як далеко заїхала. Знаю тільки, що мчала геть від палацу так швидко, як тільки могла. Я нестримно неслася повз села й фермерські угіддя, доки мала сили триматися в сідлі.

Я мало їздила верхи, відколи мама зникла, і вже точно ніколи не скакала стільки часу, та ще й такою гористою місцевістю, яку здолала за останні декілька годин. Коли передаю віжки конюхові заїжджого двору, мої ноги волають про відпочинок.

У жінки за барною стійкою гострі вуха й міцно стиснуті губи. Її холодні блакитні очі сяють крижаним блиском, що з'являється в тих, хто має непросте життя. Барменка оглядає мене з ніг до голови, і я уявляю, яке опудало вона бачить. Біла нічна сорочка тепер кольору запилюженої ґрунтової дороги, та й обличчя має не набагато кращий вигляд. Руде волосся до плечей, брудне й сплутане, а губи пересохли від спраги.

— Я не займаюся благодійністю, — бурмоче барменка, відвертаючись, щоб обслужити більш перспективного клієнта.

Я кидаю мішечок із монетами на стійку. Мої старі злодійські навички й тут стали мені в пригоді. Цей мішечок фейривського золота люб'язно подарував мені п'яний орк в іншій таверні за годину на захід звідси, де я спочатку планувала заночувати. Той орк помітив мене, коли я йшла до туалету, й вирішив, що зможе зловити мене там і облапати. Хоч я й була виснаженою, мені все-таки стало сил загорнути орка

в таку глибоку темряву, що він плакав, як дитина, і благав відпустити його.

Барменка розв'язує мішечок, зазирає всередину — і її пригаслі очі на мить спалахують. Губи триумфально вигинаються, перш ніж вона встигає приховати це.

— Цього досить, — каже, штовхаючи по стійці ключ. — Другий поверх, останні двері ліворуч. Я попрошу покоївку набрати тобі води для купання.

Я нічого не знаю про фейривські гроші — чого вони варті, що можна придбати за одну таку блискучу золоту монету, — та, очевидно, що я віддала значну суму, й мене намагаються пошити в дурні. Здивовано вигинаю брову.

— А ще мені потрібна вечера.

Барменка швидко киває:

— Звісно.

Занадто легко.

— І якийсь одяг. Штани й сорочка. Жодних суконь. Зморшкуваті губи кривляться.

— Я не торгую одягом, а крамничка кравця зачинена на ніч.

Не зводжу з барменки незворушного погляду, і вона зітхає:

— Але... — Вона оглядає мене. — Можливо, тобі підійде щось із мого одягу. Я все владнаю.

Киваю на знак подяки й опускаюся на стілець біля барної стійки, не впевнена в тому, чи витримають мої тремтячі ноги ще бодай мить.

— Я повечеряю тут.

Барменка ховає мішечок із грошима, а тоді гарикає дитині, щоб та принесла мені обід. Малеча тікає, опустивши голову. Холодні очі барменки повертаються до мене й пильно дивляться.

— Звідки ти? — запитує вона.

Я сміюся, але так втомилася, що звук нагадує стогін.

— Ти не знаєш це місце.

Барменка вигинає брову:

— Я знаю більшість місць. Під час війни навіть пожила трохи у Дворі Тіней.

Я лише знизую плечима, розуміючи: вона надто хоче зберегти ті монети, щоб наполягати на відповіді.

— Та нічого особливого.

Барменка принохується, й мені цікаво, що вона відчуває. Я досі пахну як людина, хоч і стала фейрі? Чи може вона відчути на мені запах палацу? У фейрі бездоганні органи чуття, але за ті короткі години, що я провела в цьому тілі після перевтілення, підвищена чутливість до звуків, кольорів і запахів лише відволікала. Це надто приголомшує, тому користі із цього немає.

Дитина повертається безшумно. Барменка бере миску тушкованого м'яса й тарілку з хлібом і ставить їх переді мною.

— Поки ти не приносиш неприємності на мій поріг, я не хочу нічого знати. Іноді так навіть краще. — Вона нахиляє голову, щоби перехопити мій погляд. — Розумієш?

Я завмираю, перша ложка тушкованого м'яса зупиняється на півдорозі до мого рота. Невже вона думає, що розкусила мене?

— Звісно.

Вона різко киває й відходить, щоб допомогти іншому відвідувачу.

Ледве втримуюся на стільці, закидаючи до рота м'ясо. Я не мала би бути такою втомленою навіть після довгого дня в сідлі, але моє тіло зруйноване. Хай якою сильною була спо-

куса проігнорувати шлунок, піти до кімнати, залізити в ліжко й поринути в сон, я розумію: треба підкріпитися, щоб рухатися далі.

А куди далі?

Я відштовхую це запитання. Не знаю, куди йти та що робити. Однак мені потрібно триматися подалі від палацу — подалі від Себастіана. Про решту не можу зараз думати. Про те, наскільки я не готова лишитися на самоті в цьому чужому світі, а тим паче про те, що мої загострені вуха й нещодавно дароване безсмертя означають, що я ніколи не зможу потрапити додому.

Ніколи не повернуся до Елори.

Не побачу сестру.

До барної стійки неквапом підходить огрядний орк і сідає поруч зі мною. Він зростом понад метр вісімдесят, має плоский ніс, чорні очі-намистини і два великі нижні ікла, що вигинаються по обидва боки верхньої губи. Кремезний, із міцними м'язами, як усі орки, й сама його близькість змушує мене почуватися маленькою і тендітною. Опускаю голову, сподіваючись, що він мене не помітить. Годину тому в мене вже була зустріч із представником його виду, і я зовсім не хочу привертати увагу цього здоровила.

— Елю? — запитує його барменка. Її губи намагаються витиснути усмішку.

— Ага. І поїсти. Сьогодні був пекельний день.

Вона смикає ручку крана й наливає напій.

— Справді?

— Нечестиві повернули свої сили.

Нечестиві?

Барменка сміється.

— Ну так, звичайно.